

på en meget mere systematisk måde, end man ellers har gjort det.

Det er der, jeg hører, at vi meget langt er enige, men selvfølgelig har vi brug for at få det gjort tydeligt: Hvor systematisk skal den screening være? På hvilken måde skal vi involvere psykologer og psykiatere i behandlingsarbejdet? Hvor systematisk skal det være? Skal de ud på institutionerne, eller skal de unge hen til behandlingssystemet, eller hvordan griber vi det an?

Men jeg hører, at der også er en meget stor vilje til at arbejde videre med det, og at regeringen allerede har sat mange ting i gang, og der vil det jo så være en god anledning til også i udvalget at få kortlagt det.

Det er rigtigt, som flere har bemærket, at forslaget falder lidt i to dele, en del, der handler om den psykiatriske og psykologiske behandling af de unge, og så en del, der handler om magtanvendelsescirkulæret eller -bekendtgørelsen, som det vist rettelig hedder.

For os har det simpelt hen handlet om at kunne give personalet nogle muligheder for i langt højere grad at fastholde de unge i sociale situationer. Det er jo kendetegnende for en del af de her unge, at de flygter fra sociale og socialt forpligtende situationer, de isolerer sig, man har simpelt hen har svært ved at nå dem med behandling, med en social kontakt. Derfor drejer det sig om at sige: Hvordan sikrer vi overhovedet, at de unge kan være til stede ved behandlingen? Hvordan sikrer vi, at de er indstillet på et samvær, at deltage i sport, flere af den type sociale aktiviteter?

Vi har først og fremmest ønsket at sætte det på dagsordenen. Det er blevet sagt, at der er en generel betænkelighed ved at lave nogle ting om bare i en bekendtgørelse eller et cirkulære, og at hvis man skal lave noget om, skal det være i lovgivningen. Men jeg synes, det er en meget god anledning til at diskutere: Kan man forbedre indsatsen også gennem en ændring af magtanvendelsesbekendtgørelsen, eller forstærker det modsætningen til personalet for de unges vedkommende, at de føler, at de også bliver tvunget på de fronter?

Vi mener faktisk, at der er meget god grund til at diskutere de her redskaber, men hører også, at regeringen også selv er inde på nogle af de tanker. Så jeg ser meget frem til at arbejde videre med forslaget og høre nærmere om regeringens planer.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 76:

Forslag til folketingsbeslutning om opkvalificering af familieplejen.

Af Sandy Brinck (S) og Margrethe Vestager (RV) m.fl.

(Fremsat 28/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 20.50

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

For regeringen er det vigtigt, at anbragte børn i familiepleje oplever en god og tryk anbringelse. Familieplejeområdet er helt centralt, da knap halvdelen af alle anbringelser foregår i familiepleje.

Familiepleje er kendetegnet ved, at barnet oplever at blive en del af en familie og deltage på lige fod med de øvrige medlemmer af familien. Styrken ved en anbringelse i en plejefamilie er, at plejebarnet bliver og opfatter sig som et fuldgyldigt medlem af en familie frem for at være på en institution. Familieplejen må derfor ikke sidelægges med et ophold på en døgninstitution eller et opholdssted. Tilbuddet er som udgangspunkt ikke et professionelt tilbud. Men det betyder ikke, at vi skal give køb på kvalitet, tilsyn og kontrol, overhovedet ikke. Tværtimod står mange plejefamilier over for en vanskelig opgave, hvor det er helt afgørende, at de får den nødvendige støtte fra det offentlige side til at løse opgaven.

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at lave forberedende kurser svarende til de eksiste-